Skandinaviens Stjerne.
Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

3. Aarg. Nr. 19. Den 1. Juli 1854. Priis: 6 ß pr. Expl.

De Helliges Opstandelse.

Af O. Pratt. — Oversat af A. Weihe.

Iblandt alle de Velsignelser Gud har forjættet det faldne Menneske, er der ingen større end den Velsignelse at Legemet opstaaer til evigt Liv og Lyksalighed. Det Liv som vi nu glæder os ved, skjøndt blandet med Sorg og Uro, er dog ønskeligt, og Mennesket eftertragter det med den største Iver. Naar Døden stirrer ham i Ansigtet, vilde han gjerne afstaa Throner og Kongeriger, Huse og Lande og alle sine Besiddelser, dersom han blot kunde udfries fra dette frygtelige Uhyres Kløer. Man har udsøgt og foreskrevet mange Lægemidler, ikke for at gjenløse Mennesket fra Døden, men for at beskjolde og beskytte ham nogle faa Aar længere fra denne forfærdelige Fiende. Men Ingen har været istand til at opdage et Lægemiddel der vil gjøre Mennesket udødeligt. Alle overfaldes, tidligere eller senere, af den grimme Tyran, og kastes ned i Støvet. Led efter Led falder under den vældige Erobrer! O, hvor sørgelig maa ikke Tanken være om en aldrig endende Søvn i Graven! Døden maa isandhed være bitter for dem, som ingen Kundskab har om Opstandelsen — som nedlægger deres Legemer uden den mindste Idee om at modtage dem igjen; og dog, mange Hundrede Millioner har gaaet bort uden det mindste Haab om en tilkommende Opstandelse — som troer at de skilles fra deres Legemer for bestandig.

Kunde Mennesket fuldelig overbevises om, at hans Legeme vilde atter opreises fra Graven, og at han vilde leve og bevæge sig og virke ligesom han gjør nu, og have de samme Nydelser som nu, han vilde betragte det som en Velsignelse langt større end jordiske Rigdomme eller Æresbeviisninger; og var han vis paa at saadan Velsignelse kunde opnaaes, der vilde intet Offer være for stort for ham at gjøre for at sikkre sig Udødelighed i en Verden som ikke kunde yde ham større Lyksalighed end den nærværende. Dersom vi da, i en Verden som denne, hvor Bryderier møder os paa alle Sider, dog glæder os ved Livet, og saa alvorligen klamrer os fast til det, hvor stor vilde ikke vor Glæde være, om vi var forsikkrede om en Opstandelse til et evigt Liv med den fuldkomneste Lyksalighed? hvorhen ingen Uro eller Sorger kunne nogensinde komme? hvor Døden kunde ikke mere indtræde? Hvilke Tidender kunde Sjælen mere glæde sig over end disse?

Guds Ord har paa det Bestemteste forsikkret Indvaanerne i denne faldne Verden — at deres Legemer skal alle leve igjen — at de skal kal kaldes frem fra Støvet og omorganiseres, og at de samme Aander som eengang boede i dem skal besjæle dem igjen.

Denne Legemets Igjenløsning er ikke indskrænket til Dødeligheden —, Legemet er ikke blot igjenløst fra Graven til et dødeligt Liv, underkastet en anden Opløsning, men det er gjenløst til Udødelighed — Aanden værende gjenforenet med Legemet for aldrig mere at adskilles.

Legemets Opstandelse fra Støvet vil iværksættes ved Guds Ord og Kraft. Guds Aand som boer i Elementerne, vil paa hans Befaling bringe dem tilsammen, og nedlægge hver Smaadeel i sin passende Stilling saaledes at der dannes et fuldkomment Tabernakel. De Vanskabninger der existerer i de dødelige Legemer, vil ikke sees i vore opstandne Legemer; men alle de der regnes værdige til at annamme et celestialt Legeme, vil sees i Jesu forherliaede Legems Billede og Lignelse; og hans Legeme er i hans Faders Persons udtrykkelige Billede. Paulus siger idet han taler om Opstandelsen, at Jesus „skal forvandle vort Fornedrelses-Legeme til at vorde ligedannet med hans Herligheds-Legeme." (Phil. 3, 21). Uagtet vi skal dannes lige med hans Legeme, vil der dog være en Forskjellighed af Ansigtstræk og Størrelse, hvorved den ene vil skjelnes fra den anden, ligesom i dette Liv. Ligheden vil være i de almindelige Yderlinier — i Organisationens Fuldkommenhed — i den skjønne Sammenpassen af de forskjellige Dele — i det Heles fuldkomne Symmetri — og i den Reenhed, Udødelighed og Glorie hvormed det fyldes og omringes. I alle disse Henseender vil der være en fuldkommen Lighed. Men naar Personernes Størrelse sammenlignes, vil der være en stor Forskjellighed, fra de smaa Børns Tabernakler lige op igjennem alle Grader til dem af kæmpemæssig Størrelse. Endskjøndt der vil være en uendelig Forskjellighed i Ansigtstræk, vil dog alle see lige herlige og skjønne ud; Skjønheden værende Resultatet af den Aands Fuldkommenhed og Herlighed som boer i Tabernaklet. Der vil udentvivl være skjelnende Charakteertræk med Hensyn til den Alder der er opnaaet førend Opløsningen. Denne Adskillelse vil sandsynligviis tilkjendegives, i en ringe Grad, i Ansigtet og i Haarets Farve, og i den Forskjel i Størrelse der er imellem Barnet og den graahaarede Mand. I alle Guds Værker seer vi en Lighed iblandt Classer, men en Forskjellighed iblandt Individerne, der høre til hver Classe. Alle vort Systems Planeter ligner hinanden meer eller mindre i Form; men i Størrelse og i mange andre Henseender er der en stor Forskjellighed. I enhver Slags Dyr og Planter, er der mange Ligheder i de almindelige Yderlinier, og mangen særegen Forskjel betegner Individerne af hver Classe. Saaledes i Opstandelsen: der vil være adskillige Classer af opstandne Legemer, somme celestiale, somme terrestriale, somme telestiale, og somme Fortabelsens Børn. Enhver af disse Classer vil afvige fra de andre ved fremragende og udmærkende Skjelnetegn; dog i hver især, betragtet for sig selv, vil der findes mange Ligheder saavelsom Uligheder. Der vil være nogen fysisk Eiendommelighed, hvorved hvert Individ i enhver Classe kan skjelnes fra alle de andre.

Vil de selvsamme Materialier hvoraf det dødelige Legeme bestaar blive reorganiserede i det opstandne Legeme? — Der vil vorde fremført en tilstrækkelig Mængde af disse Materialier for at kunne bygge

et fuldstændigt Tabernakel for Aanden. Men man maa ikke vente at enhver Smule, som nogensinde har udgjort en væsentlig Deel af det døde Legeme, vil opstaa og indgaa i det udødelige Legeme. Mange Personer taber, formedelst stræng Sygdom, fra 50 til 100 Pund Kjød i Løbet af nogle faa Maaneder; og efter at komme sig igjen, skeer det ofte, i Løbet af eet eller to Aar, at de faaer saa meget Kjød igjen, som de have tabt. Og i Løbet af et langt Liv, de kan maaskee, ved succesive Mellemrum af Helbred og Sygdom vinde og tabe fra 1000 til 1500 Pund Kjød. Nu vel, det vilde være aldeles urimeligt at antage at disse 1000 til 1500 Pund Kjød vilde altsammen være i det opstandne Legeme. Den samme Ræsoneren vil passe til Benene saavelsom Kjødet, thi der udtrækkes maaskee smaa Beenstykker fra Systemet, og, ved at deponere ny Materie, vil der dannes nye Been, eller rettere: Dele af Been, og i Løbet af et langt Liv, der kunde mange Pund Been udtrækkes i smaa Stykker fra det menneskelige System i succesive Mellemrum, og mange Pund nyt Been dannes til at udfylde det gamles Plads. Fremdeles, Børn taber deres Tænder og andre voxer i deres Sted. Nu, vi kan ikke antage at i Opstandelsen, de gamle og nye Tænder, og de gamle og ny Been vil alle opreises og indtræde i det udødelige Legemes Sammensætning. Mange Personer afskær over en Tiendedeel Tomme om Ugen af deres Skjæg, hvilket i Løbet af et Aar vil beløbe sig til meer end fem Tommer, og i Løbet af 60 Aar, vil beløbe sig til meer end 25 Fod. Og de der beskjærer Enderne af deres Finger- og Taa-Negle, vil finde i Løbet af 60 eller 80 Aar, at de har virkeligen afskaaren fra hver Finger og Taa, 6 til 8 Fod Negl. Dersom da alle de gamle Materialier af det menneskelige System skulde opstaa, vi vilde faa et Skjæg og Haar fra 25 til 30 Fod langt, og Neglene 6 eller 8 Fod lange; med 2 Sæt af Tænder, og med 1000 eller 1500 Pund Kjød og Been. Saadan en Formodning vilde være latterlig. Vi nødes derfor til at tro, at i Opstandelsen, hvert udødeligt Legeme ikkun tager den Qvantitet af de gamle Materialier som er rigelig tilstrækkelig til at danne et smukt og fuldkomment Tabernakel for Aanden.

Mange Videnskabsmænd er af den Mening, at vore Legemer omskiftes bestandig og gradviis saalænge vi lever, at i en 7 til 10 Aars Tid vort hele Legeme undergaaer en fuldstændig Omskiftelse, idet nemlig de gamle Bestanddele er kastede bort, og nye er traadt i deres Sted, og at Aarsagen hvorfor mange gamle Ar vedbliver igjennem et langt Liv er, fordi de nye Dele i den graduelle Omverling indtage de gamles Stilling, saa at Arrets Skikkelse nødvendigviis vedvarer flere Aar efter at de gamle Bestanddele er borte. Man paastaaer at denne Lærdom stadfæstes ved mange uvaatvivlelige og urokkelige Vidnesbyrd. Dersom vi skulde indrømme denne Idee at være correct, vilde det endvidere bevise, at ikke alle Materialerne af det dødelige Legeme komme frem i Opstandelsen; thi en gammel Mand hvis Vægt har været en 200 Pund det meste af hans Dage, og som har gjennemgaaet ti hele Omskiftelser af sit Systems Materialier, vi de have havt i Løbet af sit Liv, omtrent 20 Centner af Kjød og Been som efterhaanden er indlagt og bortkastet, og i Opstandelsen vilde der ikke behøves over en Tiendedeel af disse Materialier for at construere det udødelige Legeme. Hvadenten vi da indrømme Ideen om en bestandig og gradviis Omskiftelse, eller pludselige Omskiftelser, frembragte ved succesive Mel-

lemrum af Sygdom og Helbred, saa ledes vi til den samme Slutning, at ikkun en Deel af de gamle Materialier af det dødelige Legeme vil indtræde i Sammensætningen af det udødelige.

Somme har negtet Opstandelsens Mulighed, paa Grund af, at iblandt Menneske-Ædere, hvor de har den bestandige Vane at fortære Menneskekjød, et Menneskelegeme dannes for en stor Deel udaf mange andres uundværlige Dele. Og fordi de samme Smaadele i successive Perioder har existeret i Snese af Individer, og udgjort Dele af det ene Tabernakel efter det andet, mener de at ethvert Individ har lige Krav paa de samme eensartede Smaadele. Og eftersom de samme Smaadele i Opstandelsen kun kan organiseres i et Legeme paa samme Tid, paastaaer de, at alle de andre som har lige Krav paa det samme, vilde mangle de nødvendige Materialier, og kunde følgelig ikke opstaa. Dersom i dette Argument Forudsætningerne indrømmes, vilde Slutningerne være rigtige. Men Forudsætningerne er falske: thi alt Kjød var oprindelig dannet af Jord- og Plante-Stof; og endskjøndt Menneskeædere og kjødfortærende Dyr voxe og tiltage baade i Størrelse og Vægt, idet de leve af Kjød, saa vil dog det selvsamme Kjød, naar man følger det tilbage successive igjennnem de fortærede Dyr, befindes at have sin Oprindelse fra urteædende Dyr, hvis Kjød er heelt sammensat af Jord- og Plantesubstanzer. Nu, det Beløb af Plantesubstanzer som forvandles til Kjød, er ikke blot lige med, men langt større end det Beløb af Dyrsubstanzer som forvandles til Kjødet i andre Dyr. Dette er øiensynligt af den bestandige Omskiftelse, hvilken Legemerne af alle Dyr er underkastede formedelst Bortskaffelsen af gamle Smaadele, og Indsættelsen af ny, som der tilkjendegives ved en Aftagelse og Tiltagelse af Kjød, efter Fødens Knaphed og Overflødighed. Naar vi betragter hele Dyreriget, saa er intet sikkrere end at Kjødet, der dannes ved at fortære andet Kjød, kan i Vægt aldrig overgaa det Kjød der dannes af Planter og Jordmaterie; isandhed, det vilde være absolut umuligt for hiint nogensinde at overgaae dette. Og naar vi betragter Appetitens Fordringer, og at ethvert Dyr, i Løbet af ganske faa Aar, fordrer mange Gange dets egen Vægt i Føde, saa beviser dette aldeles uimodsigeligen at det Kjød der dannes af Urter og Planter, maa mange Gange langt overgaa dets egen Vægt der dannes ved at fortære Kjød; thi var det ikke saaledes, saa vilde hiint i ganske faa Maaneder fortæres af dette, og Jorden vilde hastigen være blottet for Mennesker og Dyr.

Dersom altsaa det Beløb af Kjød som dannes directe af Plantesubstanzer, overgaaer saare meget alle andre Slags Kjød, da beviser det den Kjendsgjerning at i Opstandelsen de urteædende og kjødfortærende Stammer allesammen baade tillands og tilvands, indbefattende Fisk, Fugle, Dyr og Mennesker, kunde opreises fra Støvet med udødelige Legemer, construerede af de samme ligeartede Smaadele, eller snarere en tilstrækkelig Qvantitet af dem, som engang existerede i Form af dødeligt Kjød; og endnu vilde der være en umaadelig Mængde af Kjød tilovers, hidrørende fra de bestandige Forandringer eller Omskiftelser som alt dødeligt Kjød er underkastet.

(Fortsættes.)

Zion i de sidste Dage.

(Sluttet.)

Ulykker skal ikke mere høres i Landet, hverken Ødelæggelse eller Fordærvelse inden hendes Grændser. Da skal Amerika kaldes Herrens Land, den Allerhøiestes Tabernaklers hellige Sted: da skal Herrens Frygt være over alle Nationer, over deres Konger, og deres Prindser, og deres Adelsmænd, og deres Øverster, og alle Slægter og Tungemaal skal see Herrens Salighed og skue hans Herlighed, og underkaste sig hans Lov; thi hele Jorden skal være fuld af hans Herlighed, og Gud vil selv være midt iblandt sit Folk og regjere over alt Kjød.

Men, hvilken Sorrig — hvilken Jammer — hvilken Veeklage vil der ikke blive hørt paa Jorden førend den Dag kommer! Det ene Folk skal styrte sig med Grumhed over det andet — Throner skal blive omstyrtet — Kongedømmer bortryddet, og Jorden besudlet med Blod. Alle Folk under Himlen vil have Ufred, undtagen Zion. Zions Stad vil være det eneste Tilflugtssted. Der skal være Ly mod de rasende Storme, og Uveir, og Hvirvelvinde, som vil forurolige Menneskene og kaste dem hid og did paa de oprørte Bølger. Der skal de Retfærdige finde Sikkerhed og bo trygt i de fredelige Boliger, og Ingen skal gjøre dem Fortræd eller forfærde dem. O gid dog Folket vilde aabne deres Øine og see Tidernes Tegn! thi dersom de ikke vil tage imod Varsel, maa de omkomme! Men de vandre blindt hen, og giver ingen Agt paa de hellige Propheters Spaadomme, ei heller paa den Herres Røst, som saa kjærligt kalder ad dem; eiheller paa hans Tjeneres Røst, som arbeider Dag og Nat paa at frelse dem fra de tilstundende Ulykker! Barmhjertighedsrøsten falder ubemærket i deres Øren, eller den taber sig aldeles i det store Babylons forvirrende Tummel! Med Glæde vilde vi opvække dem til Bevidsthed om den Fare, som truer dem; men Dødsens Søvn har taget stærkt fat paa dem og de er beredt til Slagtning og til Slagtningen vil de gaa.

Lad de Hellige læse Prophetierne med Flid, og da betragte Tidernes Tegn, saa vil de see Haandskriften om Ødelæggelse skreven med store og tydelige Bogstaver paa alle Store-Babylons Throner, Riger og Nationer. Hør da, I Hellige, den stærke Røst fra Himlen, sigende: „Kom ud fra hende, o mit Folk, at I ikke skal deeltage i hendes Synder og rammes af hendes Plager; thi hendes Synder er naaet indtil Himlen og Gud har ihukommet hendes Misgjerninger.“ Derfor fly I, og kom ud af hendes Midte! Bier ikke; tøver ikke at ikke medens I nøler stor Nød og hastige Ulykker skal komme paa eder. Vi taler med særdeles Hensyn til de Hellige i de Forenede Stater. Fordærveren er sendt ud at ødelægge og fordærve, og hans Mission gjælder til Babylons Nationer, og han vil ikke vende tilbage eller høre op førend han har fuldendt.

NB. Ellevte almindelige Epistel udkommer i næste Nr.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juli.

„Sandhed vil seire." Vi har nylig faaet et lille Skrift i vore Hænder betitlet „Nyt Bidrag til Oplysning om Mormonerne"; meddeelt af Dr. H. C. Nørdam. Vi skulde ikke nedlade os til at tage Notize af det, var det ikke for de ligefremme aabenbare Usandheder som det indeholder, hvilke synes at være lavede i den Hensigt at skade et uskyldigt Folk og muligviis paaføre det Forfølgelse; dog venter vi ingen slemme Følger af Skriftet forsaavidt som det kommer til dem der er rettænkende og besindige, thi de vil kunne see Forfatterens Urimelighed, som og den Aand han er dreven af.

Først omtaler han, „at der stedse har været ymtet om, at Levnets Reenhed var tvivlsom hos dette Parti, især hos dets Ledere," og siger at „amerikanske Aviser paastode, at den nye Prophet Josephs Smith og Partiets fornemste Ledere førte et ukydsk Levnet," og at der „opstod Vidner imod Joseph Smith, som godtgjorde, at han under Paaskud af sin prophetiske Myndighed havde forført Koner og Piger."

Derefter siger Forfatteren, at „Mormonerne have baade i Avisartikler og i deres egne Blade længe fralagt baade deres Parti og deres Ledere denne Beskyldning og have paastaaet at det Altsammen var falsk og løs Opdigtelse af deres Modstandere, for at sværte en uskyldig Sekt og mistænkeliggjøre dens ædle, rene Lære. Ogsaa her hos os paa forskjellige Steder i Landet har der været forelagt Mormonernes Udsendinge Spørgsmaal om dette Punkt; men de have hidtil stedse høitideligen forsikkret, at de vare ganske uskyldige og rene, at deres Lære ikke tilstedte en Mand at have flere Koner o. s. v." Men nu forkynder de med en ublu Frækhed ganske tillidsfuldt, at Fleerkonelæren er en Guds Befaling til „de Sidste Dages Hellige" og „en Part af det evige Saliggjørelsens Evangelium." Nu vel, lad os spørge: hvad har Fleerkonelæren med disse afskyelige Laster at gjøre, som de beskyldes for, eller hvor kan den regnes tilsammen dermed? De sidste Dages Hellige har altid benegtet disse Beskyldninger, og vil fremdeles benegte dem, fordi de er usandfærdige og alene anvendes af saadanne, som holder mere ad dem end ad Sandheden. (Hvad Læren om flere Koner og om det himmelske Ægteskab angaaer, den troer de sidste Dages Hellige paa).

Atter siger Forfatteren: „Hvad der saaledes aabenbart læres og forkyndes, har man nu ogsaa begyndt praktisk at sætte iværk, navnlig i Vensyssel, hvor Mormonernes Sendebud ere i levende Virksomhed, og hvor Mænd og Qvinder støttende sig til deres nye Propheters Authoritet have begyndt at leve iflæng med hverandre." Om dette siger vi med frit Mod at det er Løgn. Det vilde være stridende med vore kirkelige Love, eftersom ingen haver Myndighed til at administrere i disse hellige Ordinanzer, undtagen han, som er Præsident over den hele Kirke og han er ikke her, eiheller har han bemyndiget nogen her til at foretage disse Ordinanzer, endvidere vilde det ogsaa blive Overtrædelse af Loven i dette Land, og vi erklærer, at hverken Doctoren eller nogen anden Mand kan vise os et eneste Tilfælde i Vensyssel eller i Europa, hvor en Sidstedagshellig har taget sig flere Koner; udpeg den Paagjeldende! viis os hvor det er skeet! fremfør Vid•

nerne! saa at Landets Love maa blive æret og sat i Kraft paa alle saadanne Personer; og kan I ikke, saa vær stille og mere forstandig end at sammenblande Hoer og Qvinders Forførelse med Læren om flere Koner, hvilke praktiseredes af hellige Mænd i gamle Dage og er tilstrækkelig beviist af Bibelen, saavelsom ved Nutidens Aabenbaring og Fornuften. Fornærm ikke en saa oplyst Prophet sam Jacob, der havde flere Hustruer, af hvilke de tolv Patriarker blev født, efter hvilke alle Israels Stammer blev nævnet, og ydermere, een af disse Hustruer blev beæret med at være Stammemoder til Jesus Christus efter Kjødet. Vi kunde nævne mange flere, hvem Herren agtede og hvis Navne er skrevne i Bibelen, hvem denne Forfatter fornærmer ved sin Opposition imod Sandheden, men vi tænker det ikke nødvendigt at dvæle længere ved denne Gjenstand for denne Gang.

Forfatteren besværer sig dernæst over "ny Aabenbaring," og betragter det som en af de største Vildfarelser hos Mormonerne, og i Opposition til mere Aabenbaring henviser han til Joh. Aab. 22. 18, 19. hvilket Sted anvendes af Lcresvenderne i vore Dage som et absolut afgjørende Argument imod Læren om mere Aabenbaring. Enten maa de være meget glemsomme eller fuldendt i Vankundighed, ellers maatte de dog vide, at ovennævnte Skriftsted angaaer ikkun Johannis Aabenbaring, eftersom den da ikke var lagt til Bibelen endnu. Dersom dette Skriftsted vilde bevise at der ikke skulde skee mere Aabenbaring efterat det var sagt, saa kunde det ogsaa blive beviist at der ikke skulde skee mere Aabenbaring efter at Mose havde sagt: "I skal intet lægge til det Ord, som jeg byder Eder, og intet tage derfra, at I maa bevare Herrens eders Guds Bud, som jeg haver budet Eder." (5 Mos. 4. 2.) Dersom da deslige Skriftsteder ere givne i den Hensigt at tillukke Himlen og gjøre Ende paa al videre Aabenbaring, da maa de Aabenbaringer som gaves til Propheter efter Moses, til Jesus Christus og til hans Apostle, indbefattende Johannes paa Øen Patmos, være uden Betydning og ikke værdt at agte paa. Ak! hvor er de vankundige og kortsynede, som ikke haver Jesu Vidnesbyrd, som er Prophetiens Aand! Visselig, alle saadanne som negter ny Aabenbaring, haver ikke Sandhedskjerlighed i dem, "derfor skal Gud og sende dem kraftige Vildfarelser, at de skal tro Løgnen paa det alle skal dømmes, som ikke troede Sandheden, men havde Velbehag i Uretfærdighed." (2 Thess. 2. 11, 12.)

Atter, dersom ny Aabenbaring sættes tilside, da begriber vi ikke hvorledes Nutidens Præster har faaet deres Myndighed, eftersom Ingen efter Pauli Ord, Heb. 5. 4, kan tage sig selv den Ære, men den, som er kaldet af Gud ligesom Aaron var," nemlig ved Aabenbaring, følgelig maa de handle under en anden Myndighed, og vi kunde nok have Lyst til at vide om de ikke vilde passe godt til det Sted (2 Tim. 4. 3, 4.) hvor Paulus siger „den Tid skal vorde, da de ikke skal fordrage den sunde Lærdom, men efter deres egne Begjeringer tage sig selv Lærere i Hobetal, efter hvad der kildrer deres Øren. Og de skal vende Ørene fra Sandheden, men henvende sig til Fabler," og vi vil overlade det til Folket at dømme om de ikke „lærer for Betaling og spaaer for Penge," og dog trøster sig ved HERREN sigende: „er ikke HERREN midt iblandt os? der skal ikke komme Ulykke over os." (Micha 3. 11.) Saa vil vi atter spørge Alle som kalder sig efter Christi Navn og fornegter ny Aabenbaring, om Pauli Prophеti, 2 Tim. 3, 5, ikke vil passe til dem, idet han siger de skulde „have Gudfrygtigheds Skin, men fornegte

dens Kraft," og til videre Oplysning om denne Gjenstand ville vi henvise til en Række af Smaaskrifter betitlet Mormons Bogs guddommelige Troværdighed af Professor O. Pratt.

Atter siger Forfatteren, "Den anden Hovedvildfarelse er, at de ganske forbigaae Syndefaldet." Og atter siger han, "De forbigaae ganske Rom. 5. 12. "at Synden kom ind i Verden ved et Menneske, og Døden ved Synden, og Døden trængte sig saa igjennem til alle Mennesker, idet de syndede alle". Nu vel, alt hvad vi har at sige er, at Forfatteren forsætlig forvender Tingene, ellers maa han være uvidende om vore Principer, og for at han kan komme ud af sin Vildrede vil vi raade ham til at omvende sig og blive rigtig underrettet førend han gjør en saadan Paastand igjen som den foregaaende, og om han da vil læse vore Skrifter, især Sandhedsrøsten, saa maa han see sin Feiltagelse og hans egen Samvittighed burde sige ham, at han har Uret.

Vi skal ikke omtale ethvert Punkt som Forfatteren berører eftersom vi ikke har Rum, og det er desuden heelt unødvendig eftersom ethvert skarpsindigt Menneske let kan see den Aand som han drives af. Vi vil henlede Læsernes Opmærksomhed til eet Sted, der lader til at være efter Mandens Aand, nemlig hvor han siger at Emigranterne efter at være komne til Zion, ikke er tilladt at sende Breve derfra uden igjennem Formændenes Hænder, og at ingen tillades at afsendes med Posten, hvori findes Noget, der kunde tjene til at forkleine Samfundet. Vi vil kun spørge, hvorledes der kunde gives en mere frivillig Forvendelse end denne, for vi veed af personlig Kundskab, at dette er aldeles usandt og uden Grundvold, og desuden strider det jo imod den sunde Fornuft og har sletingen Rimelighed, da hele Postvæsenet i Utah Territorium er etableret af Regjeringen over de Forenede Stater og alt er ordnet ved Lov, og dersom nogen vilde opbryde et Brev, vilde de være underkastede Fængselsstraf; og atter, hvilken Møie og Tidsspilde vilde ikke det være for Kirkens Forstandere at gjennemsee saa mange Tusinde Breve som afgaaer hver Maaned. — Ak, hvor Menneskene er urimelig, naar de mangler Sandhedens Aand! Give til Gud at alle saadanne Mænd vilde omvende sig fra deres vildfarende Veie og forsage dem, med en Gud velbehagelig Ruelse for alle deres Synder, og blive døbt i Vand til Syndsforladelse ved Een der har Myndighed til at forvalte Guds Riges Ordinanzer, faa Haandspaalæggelse for den Hellig Aands Gave, og derefter vedblive tro at holde alle Budene indtil Enden; saa skulde de blive frelst, men paa ingen anden Grundsætning kan nogen opnaa Salighed i Guds Rige.

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Pag. 270.)

De, der var nærværende, lagde da deres Hænder paa Ældste Rigdon, og udtalte over ham Viisdoms og Kundskabs Velsignelse til at præsidere over Kirken i min Fraværelse; til at have Aanden til at assistere Ældste Cowdery i at redigere "Stjernen"; og at ordne Aabenbaringerne; og høi Alders og Freds Velsignelse, indtil Zion er opbygt, og Kirtland er gjort stærk, indtil alle hans

Fiender er under hans Fødder; og det evige Livs Krone i Guds Rige med os.

Førend vi velsignede Ældste Rigdon, lagde vi Hænder paa Ældste Cowdery, og udtalte over ham Viisdoms og Forstands Velsignelse, tilstrækkeligt for hans Plads, at han maa være dygtig til at assistere Ældste Rigdon i at ordne Kirkens Aabenbaringer, som snart skulde i Trykken; og have Indsigt i al den Gjerning, der hører til Trykningen.

Efter at have velsignet Ældste Rigdon, lagde vi vore Hænder paa Broder Zebedæus, og udtalte over ham Viisdoms Velsignelse, til at prædike Evangeliet lige til det udspreder sig til Øerne i Havet, og til at blive sparet til at see tre Snese Aar og ti, og see Zion opbygt, og Kirtland grundfæstet for evig, og tilsidst endog erholde det evige Livs Krone. Vore Hjerter frydede sig, og vi var trøstet ved den Hellig-Aand.

Søndagen den 20de underholdt Ældste Rigdon en stor Forsamling af de Hellige ved et lærerigt Foredrag om Tidernes Fyldes Uddeling osv.

Gouvernøren af Missouri skrev til Brødrene som følger, til Svar paa deres sidste Brev:

Staden Jefferson d. 20. April 1834.
Til dHr. W. W. Phelps, E. Partridge, J. Corrill, J. Whitmer og A. S. Gilbert.

Gentlemen. — Eders Skrivelse af 10de dennes imodtoges igaar, i hvilken I anmoder mig, som Magthaveren i denne Stat, om at være med eder i et Andragende til Præsidenten over de forenede Stater, om Forsvar i Nydelsen af eders Rettigheder i Jackson County. I vil udentvivl let kunne indsee, at I muligviis kan have forlangt Beskyttelse af Præsidenten paa en saadan Viis, som han ikke kan yde eder den, mere end denne Stats Gouvernør. Dersom I beder om det, som jeg kan antage at han har Magt til at skjænke, da skulde jeg intet have imod at forene mig med eder i at være hart paatrængende desangaaende; men jeg kunde ikke mere bede Præsidenten — hvor gjerne jeg vilde see eders Folk gjenindsat og forsvaret i deres Rettigheder — om at gjøre det, som jeg ikke kan tro han har Magt til at gjøre, end jeg kunde gjøre noget saadant selv. Om I vil sende mig en Copi af eders Petition til Præsidenten, saa vil jeg dømme, om han har Ret til at bønhøre eder; og dersom jeg troer, at han besidder den Magt, da vil jeg skrive i Favør af dens Udøvelse.

Jeg staaer nu i Correspondanze med den fælles Regjering om Oprettelsen af Oplag af Krigsfornødenheder paa vore nordlige og sydlige Udkanter, og jeg har ingen Tvivl om, at det jo skal lykkes mig at anskaffe eet, hvilket, om det beroer paa mig, (og Krigscommissairen er villig til at gjøre efter hvad Gouvernøren mener at være bedst,) vil blive henlagt nogetsteds nær Statens Grændselinie i Jackson eller Clay County. Hvad der bliver oprettet vil være et Arsenal, og vil rimeligviis blive stillet under Commando af en Løitnant af Armeen. Dette vil blive det bedste Middel for eder til militair Beskyttelse, som eders Sags Beskaffenhed vil tilstede. Endskjøndt jeg ikke kan see noget ligefrem urigtigt i at gjøre Indholdet af denne Paragraph til en offenlig Gjenstand, saa skulde jeg dog hellere ønske, at det ikke blev betragtet som saadan for nærværende Tid, da Oprettelsen af et Arsenal ikkun er i Forventning.

Tillad mig at gjøre eder opmærksom paa, at da I nu, i Henseende til den offenlige Mening, har et stort Fortrin for eders Modstandere, saa bliver det af stor Vigtighed at bevare dette Fortrin,

hvilket I let kan gjøre, ved at holde eders Modstandere i Skyggen. Lovene, baade de civile og de militære, synes at være utilstrækkelige til at skaffe eders Folk nogen rigtig Beskyttelse; ikkedesmindre er den offenlige Mening en kraftig Maskine til at berigtige, hvad der er urigtigt; og I skulde lade det være eders Politik at vedblive at fortjene det.

Med megen Ærbødighed og stor Agtelse er jeg eders lydige Tjener

Daniel Dunklin.

Jeg bivaanede Conferenzen den 21 ds., og havde en herlig Tid. Nogle Frivillige meldte sig for at drage til Zion og Andre sammenskod 66 Dollars og 37 Cents til Bedste for de adspredte Brødre i Zion. Følgende er Extrakter fra Conferenz-Beretningen:

Idag samledes en Conferenz af Ældste i Broder Carpenters Vaaningshuus. Præsident Joseph Smith læste det andet Kapitel af Joels Profeti, bad, og tiltalede Conferenzen saaledes:

Det er meget vanskeligt at meddele til Menighederne alt hvad Gud har aabenbaret til os, paa Grund af Traditionen; thi vi er i en anden Stilling end ethvert andet Folk, der nogensinde levede paa denne Jord; følgelig kan hine tidligere Aabenbaringerne ikke passe til vore Vilkaar; de blev givne til andre Folk, som var førend os; men i de sidste Dage skulde Gud kalde en Levning, for hvilken der vilde være Befrielse, saavelsom i Jerusalem og Zion. Nu, dersom Gud ikke skulde give flere Aabenbaringer, hvor vil vi da finde Zion og denne Levning? Den Tid er nær, da Ødelæggelse vil bedække Jorden, og da vil Gud have et Befrielses-Sted for hans Levning i Zion," etc.

Præsidenten afgav en Beretning om Erholdelsen og Oversættelsen af Mormons Bog, Aabenbarelsen af Aarons Præstedømme, Kirkens Organisation i 1830, Aabenbarelsen af det høie Præstedømme, og den Gave: den Helligaands Udgydelse over Kirken osv., og sagde:

"Tag Mormons Bog bort og Aabenbaringerne, og hvor er da vor Religion? Vi har ingen: thi uden et Zion, og et Befrielsessted for Hans Levning, maatte vi falde; fordi den Tid er nær, da Solen vil blive formørket, og Maanen blive til Blod, og Stjernerne falde fra Himlen, og Jorden rave hid og did. Da, dersom dette er Tilfældet, og dersom vi ikke er helliggiorte og indsamlede til de Steder, hvor Gud har beskikket, da maa vi falde med alle vore forrige Troesbekjendelser og store Kjærlighed til Biblen; vi kan ikke staa, vi kan ikke frelses; thi Gud vil udsamle sine Hellige fra Hedningene, og da kommer Ødelæggelse og Fordærvelse, og Ingen kan undfly, undtagen de rene af Hjertet som er indsamlede," osv.

Ældste Rigdon talede til Conferenzen og sagde:

„Paa to Punkter hænger alle de Aabenbaringer som nogensinde har været givne, nemlig: Messiæ tvende Tilkommelser den første er forbi, og den anden forestaaer os netop nu; og følgelig de, der ønsker at være deelagtige i denne Periode, som Englene begjærede at skue ind i, haver at forsamles med de Hellige; thi dersom de ikke indsamles, da maa de hyle fordi han kommer. Der er ingen Part af hans Skabelse som ikke vil føle et Stød ved denne store Udfoldelse af hans Magt, thi de gamle Dages Hellige vil regjere med Christo et Tusinde Aar. De indsamlede Hellige vil bo under denne Regjering, og de der ikke er indsamlede kan vente at være under hans Grumhed hele denne lange Tid, thi de øvrige Døde oplives ikke førend de tusinde Aar er til Ende.

„Det er forgjæves for Mennesker i

denne Generation at oplægge og anskaffe Arv til deres Børn, medmindre de henlægger Arven hvor der efter Guds Røst er bestikket et Befrielsessted; thi nu er Hevnens Dage, ligesom i Jeremiæ Dage; fordi, førend hans Øine lukkedes i Døden, Jøderne bortførtes fangne, og et andet Folk tog Landet i Besiddelse: og saaledes nutildags, medens Faderen henlægger Guld for sin Søn, Fordærveren lægger ham maaskee livløs for sine Fødder, og hvor er da al hans Skat? Derfor, dersom vi, Øerne i Havet, og alle Jordens Ender, attraaer en Arv for os selv, dem selv og deres Børn, og vore Børn, den maa erholdes hvor Gud har bestikket Befrielses-Stederne.

Ældste Rigdon gjorde Bemærkninger om de forrige Pagter til Abraham, Isaak og Jakob, og andre af de Gamle, hvilke man vilde komme til at forstaa i de sidste Dage, osv.; og han talede noget længe om Zions Befrielse, og de Ældst s Begavelse med Kraft fra det Høie ifølge de tidligere Forjættelser, og Herrens Ords Udspredelse til de 4 Veir. Han henviste til Brødrenes Stilling i Missouri og formanede strængt hvor vigtigt det var at de som kunde skulde give Agt paa Aabenbaringerne og drage did til Brødrenes Bistand, og at de som ikke kunde reise, vilde hjælpe hine til at bestride Reiseomkostningerne osv.

Ældste Cowdery gav en kort Beretning om Pøbelraseriet i Missouri, osv. og anmodede om Bidrag. Ældste Ambrose Palmer og Salmon Warner talede dernæst om samme Subjekt.

Broder Joseph Bosworth talede om Zions Befrielse, og sagde han havde ingen Eiendom, men dersom det var nødvendigt for hendes Befrielse, saa vilde han sælge sine Klæder paa Auktion dersom han blot maatte beholde et Klædebon saa godt som det Frelseren havde i Krybben.

Andre talede om det samme Subjekt.

Præs. Joseph Smith propheterede:

"Dersom Zion ikke befries, da er den Tid nær, da hele denne Kirke, hvorsomhelst de kan findes, ligeledes vil blive forfulgte og ødelagte."

Idet Ældste Rigdon talede om det andet Punkt, gav han en Beretning om de gamle Apostles Begavelse, og forelagde Conferenzen Husets Omfang der skulde bygges i Kirtland og gjentog Forjættelsen til de Ældste i de sidste Dage, hvilken de vilde komme til at forstaa og nyde efterat Herrens Huus var bygt.

Broder Bosworth fortalte da nogle faa Punkter af et Syn, hvilke han gav som et Vidnesbyrd om de Ting der indeholdtes i de Aabenbaringer, som Rigdon havde oplæst, og hans Bemærkninger derom.

Præsident Smith forklarede Aabenbaringen angaaende Herrens Huses Opbyggelse.

Ældste Rigdon talte dernæst om det 3die Punkt, Herrens Værks Udspredelse, efterfulgt af adskillige Brødre.

Dernæst forebragtes Broder Thomas Tripps's Sag.

Broder David Evans sagde, at Broder Tripps tog en Søster ved Haanden idet han gik hjem fra Forsamling, som ogsaa at han var skyldig i andre Usømmeligheder med en anden Søster, og havde søgt Vidnesbyrd imod en god Søster, fra et ugudeligt Fruentimmer i Verden.

Conferenzen voterede at Thomas Tripps udelukkes fra denne Kirke, med det Privilegium: at appellere til Biskops-Raadet i Kirtland.

Præsident Smith lagde Hænder paa nogle Børn og velsignede dem i Herrens

Navn. Ældste Rigdon administrerede Sacramentet.

Der var tilstede 7 Overpræster og 13 Ældster. Conferenzen hævedes til Mandagen førend den 2den Søndag i September. Sluttede ved Sang.

Oliver Cowdery,
Skriver.

Den 22de April vendte jeg tilbage til Kirtland.

Den 23de samledes i Raad med Ældste Rigdon, Williams, Whitney, Johnson og Cowdery, og forenede os i Bøn til Herren om at give Ældste Zebedee Coltrin Indflydelse over Broder Jakob Myres, til at erholde de Penge, hvilke han er gaaet at laane for os, eller lade ham komme til dette Sted og selv bringe Pengene. Jeg modtog ogsaa følgende: Aabenbaring given til Enoch, angaaende Kirkens Orden for de Fattiges Gavn, 23de April, 1834. (See P. B. 99de Afd.)

Brødrene i Missouri skrev atter til Gouvernøren som følger:

Liberty, Clay County, Missouri,
24de April 1834.

Kjære Herre. — I vor sidste Meddelelse af 10de dennes undlod vi at erkyndige os om det Vidnesbyrd der var bragt for Inqvisitions-Retten, i Oberst Pitchers Sag. Retten mødte atter ifølge foregaaende Beskikkelse, den 20de Februar sidstleden, og af nogle os ubekjendte Aarsager har vi ikke været istand til at erholde Underretning om denne Rets Mening eller Afgjørelse; vi havde haabet, at Vidnesbyrdet vilde have været oversendt til Deres Excellence før end som nu, at en Ordre maatte været udgaaet for Tilbagegivelsen af vore Vaaben, som vi er bleven uretfærdeligen berøvede, som vi troer det vil klarligen vise sig for den Høist-Commanderende, naar Vidnesbyrdet forelægges ham.

Som der er foreslaaet i Deres Meddelelse af 4de Februar, saa har vi besluttet til at organiseres ifølge Loven, og forlange offenlig vor Armatur; men vi frygtede at saadant et Skridt, hvilket maatte være forbundet med offentlige Ceremonier, maaskee vilde afstedkomme nogen Bevægelse; og enhver Bevægelse har vi saaledes henskudt i den fjerne Fremtid, haabende at tilbagevinde vore Armaturer fra Jackson County, for at vi kunde uafhængigen udruste os, og være beredte paa at assistere i Haandhævelsen af vore constitutionelle Rettigheder og Friheder, som vort Fædreland har garanteret os: samt at forsvare vore Personer og Eiendom mod en lovløs Pøbelhob, naar det i en tilkommende Dag skal behage Magthaveren at sætte os i Besiddelse af vore Hjemsteder, hvorfra vi paa en høist ugudelig Maade er uddrevne. Det fornøier os at udtrykke vore Taksigelser for den Villighed hvorfor Magthaveren vil sætte Lovene i Kraft saavidt han kan, "med de Midler Lovgivningen har forsynet ham med;" og vi er fast overbeviste om at en tilkommende Dag vil vise ham Sandheden: at hvadsomhelst vi har modtaget fra Magthaveren, har ikke været ødslet paa en Bande af Forrædere, men paa et Folk, hvis Agtelse og Ærbødighed for vort Fædrelands Love, og dets rene republikanske Principer, er ligesaa stor sam i noget andet Samfund i de Forenede Stater.

Eftersom vore Fiender i Jackson County og deres Correspondenter har travlt med at udsprede bagtalerske og ondskabsfulde Rygter om vort Folk, deres Anskuelser osv., saa har vi fundet det hensigtsmæssigt at underrette deres Excellence om, at vi har modtaget Meddelelser fra vore Brøde i Østen, underrettende os om, at et Antal af vore Brødre,

maaskee 200 eller 300, vilde flytte til Jackson County i Løbet af næstfølgende Sommer; og vi er overtydet om, at naar Jackson Countys Pøbel kommer til Kundskab om, at et stort Antal af vort Folk er ifærd med at flytte til Jackson County, vil de gjøre en stor Støi og sætte mange Bussemænd i Omløb ved deres Yndlingspresse. Men vi tænker at Deres Excellence er vel bleven vaer, at vort Formaal er kun at forsvare os selv og vore Besiddelser imod et andet saadant Angreb fra Pøbelens Side, eftersom Magthaveren i denne Stat ikke kan holde en staaende militair Styrke „til at beskytte vort Folk i hiint County, uden at overskride hans Fuldmagt.“ Vi ønske derfor det Privilegium, at forsvare os selv og Fædrelandets Constitution, saalænge Gud er villig til at vi skulle være paa hans Fodskammel.

Vi vide ikke til hvilken Tid vore Venner vil komme, men vi venter mere sikker Efterretning om faa Uger. Naarsomhelst de kommer, vilde det være vort Folks Ønske i dette County, at vende hjem igjen, i Selskab med vore Venner, under Vagt; og naar vi eengang er i lovlig Besiddelse af vore Hjem i Jackson County, saa skal vi stræbe at tage vare paa dem, og ikke længere trætte vor værdige Overøvrigheds Taalmodighed. Vi vil skrive herefter, eller sende en Expres. Det vilde imidlertid glæde os at høre om vi har nogen Udsigt til at faa vore Armaturer tilbage.

Med tilbørlig Agtelse er vi, Sir,
Deres lydige Tjenere,
A. S. Gilbert,
E. Partridge,
J. Whitmer,
W. W. Phelps,
J. Corrill.

Efterskrift. Mange af vore Brødre der er iventе, havde gjort Foranstaltninger til at udvandre til Missouri, førend Pøbeloptøierne i sidste Efteraar. Vi haaber at vor Sags besynderlige Smertelighed vil være en Undskyldning for vore hyppige Meddelelser.

A. S. G., E. P., J. W.
W. W. P., J. C.

Omtrent den sidste i Maaneden modtog jeg, ved Breve fra Venner i Osten, og af Brødre i Kirtland o. s. v., den Summa: 251 Dollars og 51 Cents, bidragende til Zions Befrielse.

1ste Mai 1834. Mere end 20 af Brødrene afreiste fra Kirtland til Missouri, ifølge foregaaende Beskikkelse, ledsagede med 4 Bagage-Vogne. De reiste til New Portage og tøvede der hos de Hellige, indtil det øvrige fra Kirtland ankom.

Det følgende Brev fra Ældste Phelps til os viser klart hvor nødvendigt det var at de Hellige i Missouri modtage Assistance langt borte fra.

Liberty, den 1ste Mai 1834.

Kjære Brødre. — Der er store Bevægelser i Vesten. Sidste Uge var en vidtløftig Allarm i Jackson County, Misgjerning og Blodsudgydelses Hovedqvarteer, at „Mormonerne“ satte over Missourifloden, forat tage deres Land i Besiddelse; og næsten det hele County kom paa Benene, „beredt til Krig“. I Løverdags og i Søndags var de i Marken, nærved gamle Mac-Gees, ovenfor Blue; men ingen „Mormoner“ kom; eiheller gik Arthur over forat see om sit „spildte Brændeviin,“ saa at Scenen sluttedes ved at brænde vore Huse, eller mange af dem. Vort Folk havde omtrent 170 Bygninger i Jackson County, og et Fyrværkeri af dem omtrent allesammen maa have givet et Skin stort nok til at kaste en Lysglands over den mørke Daad og det Misgjerningsbæger, som løb over ved Midnat.

Krisen er kommen; Alle som ikke vil gribe til Vaaben imod „Mormonerne", have at forlade Jackson County. Jeg hører at Somme har forladt Jackson County, fordi de vægrede sig ved at fægte imod et uskyldigt Folk. Man siger at Pøbelhæren vil holde en „General-Mønstring" i denne Uge i den Hensigt at gjøre sig bekjendt med hver især. De begynder at gaae over Missourifloden, og vi har Grund til at tro at de plyndrer Brødrene, der har nedsat sig nærved Floden.

Man siger det er nok til at forarge det stærkeste Hjærte at være Vidne til hvorledes næsten hele Pøbelhoben svirer, og sværger, og udskeier: intet uden Guds Magt kan standse dem i deres Sidstedags-Korstog imod Christi Kirke.

Vore Brødre ere meget flittige med Vaarsæden; og de er ialmindelighed i god Helbred, og de Trofaste har stærk Tro om en herlig Fremtid.

Jeg forbliver Eders, osv.
W. W. Phelps.

Alt Haab om Undsætning fra Generalregjeringen var nedbrudt, paa Modtagelsen af følgende Meddelelse fra Staden Washington:

Krigs-Departementet, 2 Mai 1854.

Gentlemen! — Præsidenten har henviist til dette Departement det Memorial og Brev som I og andre Borgere i Missouri har adresseret til ham; begjerende hans Intervention forat beskytte eders Personer og Eiendom.

Til Svar, er jeg anmodet om at underrette eder om, at de Fornærmelser I klager over, er Overtrædelser af Missouristatens Love, og ikke af de Forenede Staters Love. Præsidentens Evner under Constitutionen og Lovene, at lede Anvendelsen af en Militærstyrke, i de Tilfælde hvor de ordinære civile Autoriteter findes utilstrækkelige, udstrækker sig alene til Foretagender under de forenede Staters Love.

Hvor der existerer en Insurrektion i nogen Stat, imod dens Regering, saadan en Stat eller dens Guvernør, (naar Lovgivningen ikke er samlet) appellerer og anmoder Præsidenten om at indkalde saadant et Antal af Landværnet, som han skjønner at være tilstrækkelig til at undertrykke saadan en Insurrektion.

Men denne Tingenes Tilstand existerer ikke i Missouri, og om den existerer er Kjendsgjerning r ikke tilkjendegivet paa den Maade der udpeges ved Loven. Præsidenten kan ikke indkalde en militair Styrke til Hjælp i Udøvelsen af Statens Love, saalænge ikke de constituerede Autoriteter paa en passende Maade anmoder ham derom.

Meget ærbødigen,
Eders lydige Tjener,
Lewis Cass.

Til de Herrer: A. S. Gilbert, osv.

Staden Jefferson, den 2. Mai, 1834.

Til de Herrer W. W. Phelps og Andre:

Gentlemen, — Eders Skrivelse af den 24de i forrige Maaned ligger for mine Øine, og som Svar herpaa kan jeg underrette eder om, at da jeg blev utaalmodig over Inqvisitions-Rettens Nølen med Hensyn til at rapportere i Oberstløitnant Pitchers Sag, saa skrev jeg den 11te i forrige Maaned til General Thompsen, og spurgte om Aarsagen til denne Nølen, og iaftes modtog jeg hans Svar, og tillige Inqvisitions-Rettens Rapport, og ifølge dens Indhold finder jeg ingen Vanskelighed i at afgjøre, at de Armaturer, som eders Folk blev anmodede om at aflevere den 5te November sidstleden burde tilbagegives; og jeg har udstedt en Ordre til Oberst Lucas om at

udlevere dem paa eders Begjæring, hvilken Ordre er indlagt i dette Brev.

Med Ærbødighed eders lydige Tjener,
Daniel Dunklin.

Ovennævnte Ordre lyder som følger:

Jefferson Stad, 2den Mai 1834.

Til Samuel D. Lucas, Oberst for 33te Regiment.

Min Herre, — den Ret, der er beordret til at undersøge Oberstløitnant Pitchers Opførsel i den Bevægelse han gjorde den 5te November sidstleden, rapportere det som deres enstemmige Mening at der var intet Opiør paa den Dag, og at Oberst Pitcher ikke var bemyndiget, at udkalde sine Tropper den 5te November 1833. Det var altsaa unødvendigt at anmode Mormonerne om at overgive deres Armaturer. Derfor vær saa god at overgiv til W. W. Phelps E. Partridge, J. Corrill, S. Whitmer, og A. N. K. Gilbert eller deres Bud, de 52 Geværer og 1 Pistol osv. hvorom De har modtaget Rapport fra Oberstløitnant Pitcher den 3die December sidstleden, at han havde modtaget dem fra Mormonerne den 5te November.

Ærbødigst,
Daniel Dunklin,
Overst-Commanderende.

Kirtland, Ohio, 3die Mai, 1834.

Beretning om en **Conferenz af de Ældste** i Christi Kirke, hvilke blev organiseret i Fayette-Township i Senecæ County i New-York Stat, den 6te April, i Herrens Aar 1830.

Præsident Joseph Smith blev udvalgt til Dirigent, og F. G. Williams og O. Cowdery bleve beskikkede til Skrivere.

Efterat der var holdt Bøn gik Conferenzen over til at diskurere om Navne og Benævnelser, der blev da foreslaaet af S. Rigdon og assisteret af N. K. Whitney, at denne Kirke er bekjendt herefter under Navn af Jesu Christi Kirke af Sidstedags-Hellige. Medlemmerne gjorde nogle Bemærkninger, hvorefter Forslaget blev eenstemmig antaget.

Resolveret: At denne Conferenz anbefaler Conferenzerne og Grenene ude omkring, at naar de udarbeider og oversender Beretning om deres Forhandlinger saadan en Beretning udarbeides under ovenstaaende Titel:

Resolveret: At denne Beretning undertegnes af Dirigenten og Skriverne, og publiceres i Stjernen.

Joseph Smith, Dirigent.
F. G. Williams,
Oliver Cowdery, Skrivere.

5te Mai. Efter at have samlet og beredt Klæder og andre Nødvendigheder forat bringe til vore Brødre, fra hvem man havde røvet og plyndret næsten alt hvad de havde; og efter at have forsynet os med Heste, og Vogne og Vaaben og alle Slags Krigs-Forraad saadant som vi lettest kunde føre med os til Selvforsvar eftersom vore Fiender vare mange paa alle Sider, saa brød jeg op med Resten af Compagniet fra Kirtland til Missouri, og den 6te naaede vi vore Brødre, som vare gaaede iforveien, i New-Patage, omtrent 50 engelske Miles Afstand.

Mit Compagni fra Kirtland bestod af omtrent 100 fordetmeste unge Mænd, og de fleste af dem vare Ældster, Præster, Lærere, eller Diakoner: og eftersom vore Vogne var næsten fyldte med Bagage, maatte vi for det meste reise tilfods.

Den 6de gjorde vi Anstalter til Reisen, samlede alle Pengene fra hele Compagniet, og beskikkede F. G. Williams til Compagniets Betalingsmester. Compagniet bestod nu af over 150 Mænd, med 20 Vogne, og vi var mere end 60 Mile paa vor Reise, havende efterladt kuns

faae Mænd i Kirtland, nemlig: Ældste Rigdon og Cowdery, og nogle Faa som arbeidede paa Templet, foruden Oldinger. Z. Snow blev udnævnt t l General-Kommissær paa samme Tid som Williams blev udnævnt til Betalingsmester.

Denne Dag var det ogsaa at Brødrene i Missouri skrev til Gouverneuren hvoraf følgende er en Copi:

Liberty, Clay-County, 7. Mai 1834.

Kjære Herre, Deres gunstige Skrivelse af 20de f. M. kom i vore Hænder den 1ste dennes, hvilken giver os et Glimt af Haab at den Tid vil komme da vi maaskee erfarer en Deel Lindring i vore Lidelser. Det sunde Raad De giver i Slutningen af Deres Brev er modtaget med stor Ærbødighed.

Siden vor sidste Skrivelse af d. 24de, har Pøbelhoben i Jackson County brændt vore Boliger; saavidt som vi kan forvisse os om, imellem 100 og 150 Huse blev opbrændt i omtrent 1 Uge; vore Armaturer blev ogsaa udtagne af Rustkammeret for omtrent 10 Dage siden, og distribueret iblandt Pøbelen. Bemeldte Pøbelhob gjør nu store Anstrængelser for at opægge Borgerne i dette County og i Lafayette til at gjøre lignende Voldsgjerninger imod os, men vi tænker de vil gaae glip af at fuldbyrde deres ugudelige Planer i dette County. Vi tilføier her en Copi af Ansøgningen til Præsidenten, underteguet af omtrent 120.

Med stor Agtelse, osv.

A. S. Gilbert. W. W. Phelps.

Til Daniel Dunklin, Gouverneur over Missouri.

(Fortsættes.)

Indbetalt siden den 15de Juni.

A. P. Trane	41 Rd.	„ Mk.	„ Sk
H. P. Olsen	100 —	„ —	„ —
J. Svensen	62 —	1 —	4 —
J. P. Folkmann . . .	9 —	„ —	„ —
J. C. Nielsen	1 —	2 —	„ —
H. Jensen	19 —	2 —	1 —
Summa	232 Rd.	5 Mk.	5 Sk.

Indhold.

	Side.
De Helliges Opstandelse	289.
Zion i de sidste Dage	293.
Red. Bem.	294.
Joseph Smiths Levnetsløb	296.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.